

melsen, istedetfor at gjøre hver enkelt Lovs Skjæbne afhængig af, at man kan faae en enkelt Undtagelsesbestemmelse sat ind i den.

Brasch: Den ærede Minister har ganske vist Ret i, at det staar i Lovgivningens Magt at forme Lønningerne i den Stikelse, den vil, og Situationen kan jo tænkes at være en saadan, at der maa finde betydelige Reduktioner Sted i Lønningerne. Jeg gaar nu ud fra den Forudsætning, at Situationen ikke er en saadan, og derfor forekommer det mig, at det Naturlige vilde være, at de Paagjældende ikke lide en Formindstelse i deres Indtægt, men at det blev slaet fast, at, saalænge de ere i disse Embeder, beholde de den Indtægt, der er knyttet til Embederne. Saaledes burde Loven efter min Mening være formuleret. Naar her er talt om Mønstringsbestyrernes Stilling, saa gad jeg vidst, om det kan findes rigtigt, naar intet Vederlag gives for Arbeidet, at dette da vedbliver at være en Byrde paa dem. Saavidt jeg kjender Forholdet, er der intet i de Vedkommendes Bestillinger om, at de skulle paatage sig denne Forretning, altsaa er det naturligt, naar der intet Vederlag gives for et saa omfattende Arbeide, at de bleve fritagne for dette Hærv. Vi vide ogsaa godt, at i de større Byer er der særlige Mønstringsbestyrere, som lønnes ikke ganske lavt. Jeg har ikke tænkt mig, at de Vedkommende ikke vilde udføre Arbeidet. Derimod tror jeg virkelig, at det fra alle Sider maatte siges at være høist beklageligt, om det, jeg her har fremhævet, ikke skulde medføre en anden Ordning end den, Lovforslaget giver. Naar jeg har taget Ordet i denne Sag og udtalt mig med saa stor Styrke, er det væsentlig Iket, fordi jeg holder mig til den Opfattelse, som den høitærede Finansminister gjorde gjældende i det andet Thing.

Finansministeren: Jeg har ikke havt Noget særlig at gjøre med disse Love af 1871 og 1872 angaaende Mønstringsbestyrerne o. s. v. undtagen formodentlig at jeg har stemt for dem; det er ogsaa muligt, at jeg har stemt for dem, jeg mindes det i alt Fald ikke, og jeg har altsaa ikke nogen meget levende Erindring om, hvorledes disse Loves Bestemmelse iøvrigt ere; men jeg tror dog ikke at tage feil i, at der vedblivende til Funktionen er knyttet Gebyrer, at det, vi her tale om, er Erstatning for, hvad de nye Gebyrer give mindre end de gamle, og at der altsaa heller ikke vil blive Tale om, at Arbeidet for Fremtiden skulde gjøres uden Vederlag, idet det lovbestemte nugjældende Gebyr fremdeles vil tilfalde Mønstringsbestyrerne. Det er saaledes kun Erstatningen for det, som det nuværende Gebyr er mindre end, hvad Gebyret var i 1871—72, som der er Tale om skulde bortfalde. Det er det One, som

jeg vilde omtale. Det Andet, som jeg vilde bemærke, er, at, dersom man i Virkeligheden skulde ville gjøre gjældende, at en saadan Undtagelsesbestemmelse fra Loven af 26 Marts 1870 skal findes i enhver enkelt ny Lønningslov, som kommer til at påføre Thinget, saa forekommer det mig, at det vilde være saa meget mere nødvendigt at rette sine Bestræbelser paa at faae Hovedbestemmelsen ændret, i Stedet for at hver enkelt Lønningslovs Skjæbne skulde gjøres afhængig af, om man kunde gjøre en Undtagelsesbestemmelse, som stod i Strid med eller gjorde en Undtagelse fra de almindelige Regler i den almindelige Lønningslov, gjældende i den paagjældende Lov. Naar det Forlangende, som den ærede Landsthingsmand stiller, og som vistnok af Mange anses for at være i og for sig billigt, nemlig at Embedsmandens Stilling overhovedet ikke bør blive forringet gennem en ny Lønningslov, skulde udføres i sine Konsekventer, saa vilde det jo egentlig sige det Samme som, at man vedblivende, indtil de nuværende Embedsmænd — det vil sige i de samme Stillinger — vare uddøde, skulde lønne dem efter to forskellige Lønningslove, saaledes at Embedsmændene til enhver Tid bleve lønnet efter den Lov, der gav det gunstigste Resultat. Jeg ser ikke rettere, end at dette er det korrekte Udtryk af den ærede Landsthingsmands Tanke. Jeg maa gjentage, at her er der ikke Tale om at berøve nogen Embedsmand Noget af det, han i dette Dieblit har i Embedsindtægt, altsaa lige saa lidt Mønstringsbestyrerne Noget af den Erstatning, de have i Mønstringsgebyrerne, som Toldforvalteren Noget af det, han har i Sage, skjøndt Sagen er nedsat for hans Embede. Det er der ikke Tale om; men Spørgsmaalet er, om han skal bevare Afgangen til at faae de Alderstillæg, som han efter den ældre Lov vilde kunne faae; thi at han ikke har noget Krav paa at faae de Alderstillæg, som den nye Lov tillægger ham, er jo ganske klart. Men saa bliver det jo med andre Ord det, at man for vedkommende Embedsmand, saalænge han er i Stillingen, skal søre Styrkelister eller Alderlister for at se, naar hans Tid kommer til at rykke op til at faae en Alderstillægsportion, og saa spørge ham: Er du bedst tjent med enten den Stilling, den nye Lov har givet dig, eller med den, den gamle Lov gav dig? Det er egentlig Konsekventen. Jeg sympathiserer ganske vist fuldstændig med den ærede Landsthingsmands Tanke, at det vilde være ønskeligt, at ingen Embedsmand gennem den nye Lønningslov kom til at miste Noget, ikke blot, at han ikke kommer til at miste Noget af den øieblikkelige Indtægt, men heller ikke mistede Noget af den Indtægt, som mere eller mindre sikkert er stillet ham i Udsigt i kommende Tid; men jeg tror ikke, at det er berettiget, naar en Lov, inde-